

Waar je als individu zelf iets voor voelt, dat telt niet mee

Flitsende oogjes achter brillenglazen, met verwondering in de mondhoeken. Moet dat, een interview? Maar met plezier beantwoordt hij de vragen. Met veel relativerend gelach ertussen. Af en toe wordt de bandopnemer opzij geschoven. Dát moet niet gepubliceerd worden. Maar er is veel te vertellen. Langs kamertonelen naar KVS en BRT. Van KNS naar Beursschouwburg om er te struikelen over ene Van Mechelen, opnieuw met het Brialmonttheater, om er te struikelen over de glibberigheid van een Raad van Advies. Met permanent op de achtergrond het bezig zijn (en blijven) met jeugdtheater. Uitgeteld is hij niet, Dries Wieme, na een loopbaan die startte in Gent, want daar is hij geboren.

Dries Wieme: “In Gent ben ik onmiddellijk na de oorlog naar het conservatorium gegaan. Leraren waren er niet, want die zaten na de bevrijding nog ergens in de leeuwenkooi of zo. Er was alleen Herman Van Overbeke. Daar had ik heel veel aan. Er zijn altijd in je leven een aantal mensen die vaderlijke aspecten vertonen. Hij was zowat de eerste: die man heeft me stevig vastgehouden. Hij liet me helpen, al was het maar met het klasseren van de bibliotheek van de rederijderskamer “De Fonteyne”. Ik bleef maar twee jaar op dat conservatorium, een eerste prijs kreeg men nog snel, of niet, dat hing ervan af hoe ze geluimd waren. Vandaar ben ik naar de Studio in Antwerpen gegaan. Via Van Overbeke had ik Teirlinck en Roelants leren kennen. Hoewel Gentenaar, mocht ik toch naar de Studio, toen was dat nog

ongewoon. De Studio was nog meer een Antwerpse dan een nationale aangelegenheid. Dat was het begin van de Studio: Jef Burm, Ward De Ravet, Tone Brulin, Dora vander Groen, Roger Coorens, Ketty van de Poel zaten daar al. Ik zat in het jaar met Willy Vander Meulen en Jeanne Geldof. In Antwerpen ben ik dan elf jaar gebleven. Al was er na de Studio geen werk, want de KNS vonden we toen al niet goed.”

Waarom die afkeer tegen de KNS?

“Door de contacten met Teirlinck, Lea Daan, Fred Engelen, Willem Pee – zij waren de belangrijkste mensen op de Studio – hadden wij een ander, nieuw inzicht in het theaterwerk gekregen, op een andere manier leren werken, een heel andere ontleding leren maken van een stuk. Bij de KNS was voor diepgang niet veel tijd. Vakkundigheid had vaak meer met schmieren te maken en met het intuïtieve. Vergeet niet dat de KNS een gezelschap was van ruim 30 spelers, om de week een ander stuk, enkele honderden voorstellingen per jaar. Spelvaardigheid, talent, handigheid en gezond verstand was de boodschap. Dat alles was daar in grote mate aanwezig. Maar wij, jongeren uit de Studio, hadden andere verwachtingen. Wij wilden niet alleen ‘doen’, wij wilden ook ‘denken’. Naast de uitoefening van ons vak ‘spelen’, ook bezig blijven met werken aan het eigen instrument. Op zoek gaan. Een andere reden was het repertoire. Iedereen leeft met de mensen van zijn generatie. Wij kenden Sartre, Ionesco, Camus. Dat was toen nog een verboden zaak, dat lag in de taboesfeer. Dus wat konden wij

beter doen dan Sartre gaan spelen, of Anouilh. Ik zeg nu wel voortdurend ‘wij’ alsof wat ik zeg voor al mijn generatiegenoten bij de Studio opgaat. Wij, dat waren er maar een handvol.”

Waar gingen jullie dan spelen?

“Eerst in Theater op Zolder, daarna in het Nederlands Kamertoneel (NKT), aan de Leysstraat. Tone Brulin is daarmee begonnen, met Theater op Zolder, alhoewel anderen dat op hun naam hebben staan. Jan van den Broeck heeft er centen in gestoken, wat niet onbelangrijk is, maar toch. Dat Theater op Zolder is zeer snel gegroeid. Tone is niet de man om stevige structuren te beheren, die verliest zijn structuur terwijl hij bezig is ze te maken. In het begin was ook Dora vander Groen erbij. Wij speelden trouwens al poppenkast, Dora, Tone en ik. Het eerste wat ik met Tone heb gedaan, omdat hij niemand anders vond uit de Studio, was een tekst van Louis Paul Boon, *Reynaert de Vos*. Dat had plaats voor de open haard op de Stadswaag. Onder regie van Charles Gilhuys. Die was net door het sociaal voelende Antwerpen aan de KNS-deur gezet. Toen kregen acteurs nog geen pensioen. Terugvallen op vrienden wees hij af. Hij had te veel eergevoel en heeft zich dan maar van het leven benomen. Ja, wat moest je anders doen in die tijd. Dat was een formidabel man die iets te vertellen had.” (stille)

Dat poppenkast spelen, was dat voor kinderen?

“Met Tone was dat zowel voor kinderen als voor volwassenen. Tone haakte met zijn teksten in op

Dries Wieme, verguisd en geëerd, ex-Brialmont, KNS, KVS, NKT, Beurs... Dit seizoen opgemerkt in *De moed om te doden* (Lars Noren, zie *Etcetera 13*) en de film *Springen*. Een gesprek met Marianne Van Kerkhoven en Pol Arias, op de punt van het mes.